

Η ήπτα της πολιτικής

Από τον πλέον αδιάφορο, πολιτικά και δημοσιογραφικά, ανασχηματισμό των τελευταίων ετών μπορούν να βγουν δύο βασικά συμπεράσματα, χρησιμοποιώντας ποδοσφαιρικούς όρους, λόγω και του Μουντιάλ: πρώτον, ότι οι δύο προπονητές εξάντλησαν τα πολιτικά αποθέματά τους και, δεύτερον, ότι δεν υπάρχει πλέον «πάγκος» στις κυβερνητικές ομάδες.

Με την αναδιανομή των καρεκλών ανήμερα του Αγίου Πνεύματος, όπως άλλωστε και πέρυσι μετά την κρίση της EPT, οι Σαμαράς και Βενιζέλος απέδειξαν ότι η μόνη πολιτική αλλαγή που μπορούν να επιφέρουν είναι η αντικατάσταση αποτυχημένων ιδεολογικών υπουργών με πρόσωπα τηλεπαραθυράτα που ξεχειλίζουν (ακροδεξιό) λαϊκισμό. Η κατεύθυνση όμως παραμένει ίδια και απαράλλαχτη.

Το σαφές μήνυμα αποδοκιμασίας της ακολου-

Του **Χάρη
Ιωάννου**

θούμενης πολιτικής των δύο κυβερνητικών εταίρων από τις κάλπες των ευρωεκλογών είτε δεν ελήφθη είτε δεν μεταφράστηκε σωστά. Αυτό που κατάλαβαν ο πρωθυπουργός και ο αντιπρόεδρος ήταν ότι έπρεπε να αντικαταστήσουν τον Γ. Μιχελάκη με τον Αργ. Ντινόπουλο και τον Σ. Κεδίκογλου με τη Σοφία Βούλτεψη. «Μα, υπάρχουν κι άλλοι;» θα αναρωτηθεί εύλογα όποιος ρίξει μια γρήγορη ματιά στο στελεχικό δυναμικό της Ν.Δ.

Επιβεβαιώνεται, δηλαδή, για άλλη μια φορά, αυτό που όλοι υποψιάζονται. Δεν είναι ότι δεν θέλουν, είναι ότι δεν μπορούν.

Από την άλλη πλευρά, πολύ πριν επιλεγούν από τους αρχηγούς τους για τις υπουργικές θέσεις, τα πρόσωπα αυτά τα είχε επιλέξει ο κυρίαρχος –κατά την Αριστερά– λαός. Γιατί αυτά βλέπει ανελλιπώς στις τηλεοράσεις, αυτά (νομίζει ότι) ξέρει, αυτά επιλέγει. Ακριβώς με τα ίδια κριτήρια ψήφισε και στις πρόσφατες ευρωεκλογές. Παρόμοια τηλε-πρόσωπα έστειλε στην Ευρωβουλή, όταν η δύναμη της επιλογής ήταν στα χέρια του κυρίαρχου λαού και όχι του πρωθυπουργού.

Εκτός αν ο λαός δεν φταίει όταν ψηφίζει, αλλά φταίει μόνο ο πρωθυπουργός όταν μοιράζει υπουργεία στους εκλεγμένους εκπροσώπους.

Αλλωστε είναι ο ίδιος λαός που υιοθετεί με περισσότερη ευκολία τερατώδη ψέματα, υποσχέσεις χωρίς αντίκρισμα και θεωρίες συνωμοσίας.

Είναι ο ίδιος λαός που θέλει ευρώ αλλά όχι την ευρωζώνη, που θέλει λειτουργικό κράτος χωρίς μεταρρυθμίσεις, που τα θέλει όλα και μάλιστα τζάμπα και που πιστεύει ότι τιμωρεί το σύστημα ψηφίζοντας Χρυσή Αυγή.

Η πολιτική αντιπαράθεση που διεξάγεται εδώ και τέσσερα χρόνια ενισχύει ολοένα και περισσότερο τα άκρα. Οταν ο διάλογος γίνεται με όρους «ανδρείκελα της Μέρκελ» ή «πέμπτη φάλαγγα», τότε η δημοκρατία μικράνει και το φίδι μεγαλώνει.

Ηπραγματική πολιτική, αυτή των επικειρυμάτων, των συνεπών προγραμματικών θέσεων και της σε βάθος ανάλυσης των πραγμάτων, μοιάζει ανούσια και βαρετή μπροστά στους «δωσιλογίους που κυβερνούν, τη μέγαιρα Μέρκελ, τους Αμερικάνους και τους ολιγάρχες».

Το αποτέλεσμα του αγώνα μεταξύ μνημονιακού και αντιμνημονιακού λαϊκισμού ήταν η ήπτα της πολιτικής. Γι' αυτό λοιπόν τώρα τα προβλήματα θα τα λύσουν ο Ντινόπουλος, η Βούλτεψη και κυρίως ο Γιακουμάτος.